

Kønnenes Kabaret

Et deep house-remix til forsvar for multiseksualiteten i det 21. århundrede

Af Henrik List

"I Thailand færdedes transvestitterne frit – i hvert fald blev de næppe omgærdet af specielle moralske vurderinger. Forresten kunne man heller ikke se forskel – kvinder og transvestitter var ét fedt. Med deres spinkle håndled, delikate hænder og yndige elfenbenskroppe kunne thai mænd uden større falbelader eller besvær gøre det ud for kvinder." (Suzanne Brøgger: "Fri os fra kærligheden")

I:

Vi lever i Vesten i en multikulturel, men endnu ikke særlig multiseksuel verden i starten af det 21. århundrede. For de fleste (heteroseksuelle) mennesker er der nemlig overhovedet ingen tvivl om, at barnets køn og seksualitet designes udelukkende af kromosomer og hormoner i livmoderen efter seks til syv ugers graviditet.

Der er altså umiddelbart kun to roller i Kønnenes Kabaret. XY eller XX. Dreng eller pige. Mand eller kvinde. Maskulin eller feminin. Den mest fundamentale distinktion. Selvom mange af os jo udmærket er klare over, at vi formes af det samme fysiske væv efter undfangelsen, at vi indeholder både mandlige og kvindelige "komponenter", og at biologien, neurologien, psykologien og kønsforskningen efterhånden har tilbudt os en mangfoldighed af genetiske og kulturelle kombinationer at orientere os ud fra – f.eks. en "kvindelig" bevidsthed i en mandlig krop eller en "mandlig" bevidsthed i en kvindelig ditto (eller diverse, delvise variationer over dette tema); for slet ikke at tale om en biseksuel bevidsthed i en tilsyneladende heteroseksuel krop eller en transseksuel bevidsthed i en tilsyneladende monoseksuel krop...

Der findes altså en mere nuanceret virkelighed omme bag kulisserne i Kønnenes Kabaret. En virkelighed, hvor f.eks. transvestitten stadig er en af den vestlige (sub)kulturs mest stigmatiserede seksuelle skyggefigurer: Den midaldrende, sandsynligvis heteroseksuelle mand, der med hamrende hjerte og rystende hænder tager parykken på, maler læberne, pudrer skægstubbene, propper sokker i en BH, skjuler de lodne ben i netstrømper og vakler klodset rundt på et par stiletsko i størrelse 44 hjemme foran spejlet. For senere at dukke op som statist i medie-freakshowet, et tragisk "offer" i søndagsavisernes livsstilstillæg eller endnu en reality-serie på TV-Danmark.

Mere almindeligt "accepteret" er transvestitten som en (u)frivilligt komisk eller endda grotesk kvindeparodi, kendt fra pseudo-folkelige varietéshows, hvor skraldgrinende revystjerner optræder med ballonbryster i usmagelige farmor-kjoler. Og i bedste fald vil andre snarere opfatte transvestitten som et ikon for maximal-*outed* bøsselev: Den radmagre drag queen med bimboparyk, fjerboa og fuld krigsmaling, der giver den gas med helikopterhåndleddene og plateaustøvlerne, vrikkende med røven på en vogn til en Gay Pride-parade eller på et dansepodium i en houseklub.

Kun en homofob, der er dybt paranoid over sine egne seksuelle fortrængninger, kan vel blive skræmt eller provokeret af disse pop- og subkulturelle klichéer i en tid, hvor homoseksualitet trods alt er blevet *næsten* mainstream - et skægt pift i slutningen af TV2-Nyhederne, introduceret af en smilende, overbærende studievært – tæmmet, normaliseret og borgerliggjort af mediernes jagt på kulørt pirrende underholdning, loven om registreret

partnerskab, politisk korrekthed og omklamring (fra selv en borgerlig statsminister!), trenden omkring såkaldt *str8-acting*¹ blandt yngre homoseksuelle mænd, og ikke mindst homoseksuelle aktivisters egen agenda om ligestilling i forhold til heteroseksuelle (modsat en insistéren på netop de homoseksuelles anderledeshed og et krav om de heteroseksuelles ubetingede accept af denne...)

Ingen af de ovennævnte transvestitstyper udfordrer således for alvor en moderne heteromands seksualitet, for alene tanken om at have sex med nogle af dem fremstår for ham som et mareridt - hvad enten han sympatiserer med deres eventuelle "sag" eller ej. Sværere bliver det med en *fjerde* type transvestitter; hverken granvoksne heteroherrer i dametøj, folkekomedie-karikaturer fra fjernsynets lørdagsunderholdning eller opgejlede homoer i alt for små underbukser. En *fjerde* transtype, der trives i særlige subkulturer langt fra såvel heteroernes grå normalitet som homoernes regnbuefarvede stammefællesskab. En fjerde transtype, der stræber efter den ultimative illusion i et kønsoverskridende *gender bender*-trylleri, og ved hjælp af hudbehandlinger, hårfjerning og hormoninjektioner, ved hjælp af stil, sminke og silikone - og måske endda det definitive snit, der gør en transvestit til en transseksuel? - forvandler sig fra drenge/mænd til piger/kvinder.

Drenge og mænd, der føler sig som, opfører sig som og ser ud som hunkønsvæsener, og primært ønsker at blive betragtet som sådanne. Drenge og mænd, der ikke tiltrækkes af seksuelt måske mere ligesindede bøsser (som i øvrigt jo sædvanligvis heller ikke er tiltrukket af transer!), men ønsker at spejle sig i bekræftelsen i en "rigtig" heteromands begærende blik. Drenge og mænd, der skulpturerer deres seksuelle femi-personlighed ud fra pornografiske kvindeidealer; hyper- og cyberduller, der nogle gange - i de heldigste tilfælde - er mere feminine og kvindelige end flertallet af denne planets biologiske kvinder. Selvom de i virkeligheden er både-og + hverken-eller, denne kult af transvestitter og transseksuelle, disse levende fantasifigurer i kød og blod; *he-shes*, *she-males* og *chicks with dicks*, der kombinerer mandlige instinkter og kvindelige træk i en af dén slags roller, der ikke står i manuskriptet i *Kønnenes Kabaret*.

Jeg har igennem de sidste 15-20 år mødt dem i Bangkoks *red light districts* og i thaimiljøet på Vesterbro i København; i Paris og Singapore, Tokyo og Los Angeles, Berlin og San Francisco. Når jeg lukker mine øjne om natten, vender de tilbage som feberbilleder fra andre nætter: Billeder af glatte, gyldenbrune kroppe slængende sig sensuelt på hvide lagener på anonyme hotelværelser, halvt mandlige og halvt kvindelige, i en kønslig *twilight zone*, der åbner sig inderst inde i mørket. Men det hele begyndte – for alvor og for mig i hvert fald! – i New York i starten af 90'erne.

"Transvestitterne står helt ude på kønsfronten, hvor kun de færreste kommer. (...) Transvestitterne har revolutionære kromosomer – de kan ikke rekonstrueres." (Suzanne Brøgger: "Fri os fra kærligheden")

II:

Tirsdag var *aftenen* på natklubben Jackie 60, dengang da Meat Packing District i New York endnu ikke var blevet mondæn "Sex & The City"-scenografi. Tirsdag aften, når Midnatsmenneskernes Moderdyr og Downtowns Dronning, Chi Chi Valenti, inviterede til bal uden trusser i Kødbyen sammen med sin DJ-mand Johnny Dynell.

Med et hipt mix af house-musik, fetich-party, drag queen-scene, gay-klub, S/M-kælder og performance-kunst forvandlede dette bizarre, biseksuelle ægtepar en lang nat hver uge

¹ Bøsser, der på alle andre områder end det seksuelle opfører sig fuldstændig som heteroseksuelle mænd.

et slagteripakhus på 14th. Street på det sydvestlige Manhattan, hvor tårnhøje sorte transer og tynde, dopede drenge trak i gaderne ned mod Hudson-floden, til en nattelivs-nexus for New Yorks undergrundsmiljøer; en slags privatfest for 500 af "de nærmeste", som Chi-Chi plejede at sige. Altså dengang før den konservative, puritanske borgmester Rudy Giuliani i løbet af 90'erne omsider fik sat en stopper for festen med omfattende byfornyelsesplaner, opstramninger af bevillingslovene og massiv politikontrol overalt.

Chi Chi: En frodigt erotisk bombe af en kvinde, der med sine konditorkage-frisurer, selskabskjoler og svulmende dekolletage mindede om en operadiva fra 1800-tallet. Johnny: En latino-Elvis med glinsende rockabilly-hår og glamourøst ekstravagante outfits. Samt ikke at forglemme deres dekadente hof af drags, bøsser og lesbiske, punkere, skinheads og techno-ravere, forfattere, modeller og kunstnerspirer, fetichister, swingere og ekshibitionister, alfonser, pushere og ludere - og alle mulige og umulige originaler fra downtowns dybeste ende.

Det var netop sådan en tirsdag aften. Sorte transer, der ville kunne blæse Naomi Campbell eller Tyra Banks ned af enhver catwalk, voguede på scenen til Johnnys pumpende housebeats, mens Chi-Chi som ceremonimester med mikrofonen chantede sin rituelle introrap - "Jackie Six-Oh; Jackie Six-Oh..." - i takt til musikken. Hvorefter en digter kom ind fra højre og reciterede en hyldest til drag queens, hvorfra jeg kun husker én linie: "Sometimes I think the strength of America is found in transvestite bars..." Kort sagt: *Just another Tuesday night at Jackie 60...*

Fotografen og jeg sad nede i kælderens og tog snitter på kanten af et poolbord sammen med et par fashionbøsser med den gode vare i posen, mens pakhusets fundament skælvede som en krop til basrytmerne fra højttalerne oven på. Vi havde stået på gæstelisten, fordi jeg et års tid før skrev en artikel om Jackie 60-scenen og var blevet ven med Chi-Chi og Johnny. Der var dampende hedt dernede, som i en sauna, men jeg var cool, helvedes cool, knitrende euforisk og trippende på kokainens kølige selv-hype dér i halvmørket. Jeg var manden i midten af Mælkevejen... Måske var det derfor, jeg ikke tog øjnene til mig, da en usædvanligt smuk og usædvanligt høj asiatisk pige med en russerpelshue over de lange, blåsorte fletninger fangede mit blik, valsende selvsikkert ind i pool-loungen sammen med et par lige så blændende *babede* veninder på lige så svimlende høje stilethæle. Jeg tog heller ikke øjnene fra hendes, da hun fortsatte direkte ned imod os, bøjede sig ind foran mig, tog en sammenrullet dollarseddel og fuldstændig uhæmmet sniffede en af de baner coke, jeg sekundet før havde cuttet op med mit firmakreditkort fra Berlingske Tidende. Derefter gav hun mig et tungekys, der smagte let bittert af kemikalier, og satte sig ned, som om vi havde kendt hinanden i årevis!

Whatever... Vi snakkede med bøsserne og pigerne; vi bestilte flere drinks og tog mere coke; vi kyssede igen hinanden ind imellem, men nu mere forsigtigt. Langsomt gik det op for mig, at Tika, som denne 25-årige, vietnamesisk-amerikanske skønhed hed, vist ikke ligefrem var nogen helt almindelig pige. Det var næsten umuligt at se eller sanse det i dunkelheden – naturligvis også fordi hun var så tynd, feminin og elegant, havde hvad der umiskendeligt lignede en C-skål gemt under den hvide herreskjorte og talte med så blid en stemme ind i mit summende øre for at overdøve musikken, at jeg næsten blev hypnotiseret - men der var alligevel *et eller andet* ved dén stemme, ved de lidt for lange hænder og de lidt for store fødder. Ikke meget, detaljer, mange andre ville overse, men nok til at få mig til at fatte, at hun var en han – eller noget imellem en hun og en han, som jeg aldrig før havde været så tæt på, selvom jeg i en periode godt nok kom en del på drag-cabareten Madam Jo-Jo's, da jeg i 80'erne boede i London.

Derfor var det ikke så meget denne opdagelse i sig selv, men snarere min egen reaktion på den, der forbløffede mig, fordi jeg ellers – uden nogensinde i praksis at have udsat det for en test – opfattede mig selv som noget i retning af 99% maskulin hetero. Med én sidste procent overladt til skæbnen og den almindelige nysgerrighed. Alligevel blev jeg ikke spor

frastødt, tværtimod endnu mere tændt, fordi det var noget anderledes, ukendt, spændende, der åbenbarede sig igennem tobakstågerne og det lumre lys i form af dette yndige, overjordisk smukke væsen, der pressede sig op ad mig og holdt mig let i hånden, for ind imellem at lede efter feedback på sine tilnærmelser i mine øjne. Det var ikke længere kun coken, der fik hjertet til at banke hårdere og hurtigere. Det var begæret efter at overskride en grænse og bryde et tabu, som jeg indtil da aldrig havde reflekteret synderlig meget over. Begæret efter en anderledes pige, der i virkeligheden var en køn dreng i forklædning. Med alt hvad denne pakke indebar af anatomisk-seksuelle plusser og minusser.

Tika og hendes lige så tve- eller transkønnede veninder begyndte at blive rastløse af coken og ville have Fotografen og mig med på en anden natklub, der hed Edelweiss. "Come on, baby!" blev den ene af dem ved med at hyle til Fotografen, mens hun trak ham utålmodigt i jakkeærmet. De to fashionbøsser var pigerne ligeglade med, selvom de ellers havde gjort et solidt indhug i deres coke-pose. Det var os, de var interesserede i, og selvom det næsten var for godt til at være sandt, følte jeg ingen paranoia. Jeg vidste allerede instinktivt, at jeg var klar til at gå hele vejen, hvis det udviklede sig sådan, da vi masede os igennem crowden oven på sammen med de tre veninder. Heroppe var slagtehallen i mellemtiden blevet fyldt med dansende mennesker fra væg til væg. Stemningen var på kogepunktet, og aftenens højdepunkt - skønhedskonkurrencen for kvarterets transvestitludere: "Miss Meatpucker" - gik i det samme i gang på scenen, mens en regn af glimmer dalede ned fra loftet som et meteorologisk fænomen, der kun eksisterede i dette univers. Jeg ville blive hængende der en stund endnu for at se showet, trods pigernes og Fotografens protester. Jeg mener, at jeg var oprigtig bevæget i nogle minutter, måske et kvarters tid, svajende med en klump i halsen og Tika i hånden imellem alle disse dansende mennesker og al denne frigjorte kærlighed, men det er et af dén slags tricks, coken kan narre ens hjerne med.

"If you want to walk, WALK! Streetwalk or catwalk - just walk, WALK!" befalede Chi-Chi sine undersætter i strobo-blitzhelvedet. Som i en Miss America-konkurrence interviewede hun konkurrenterne. "I really like to give head," svarede en af deltagerne, en benet latina i leopardnederdel med et par ordentlige silikonetorpedoer, da ceremonimesteren spurgte, hvad hun bedst kunne lide at foretage sig i sin fritid. Øredøvende jubel blandt publikum - og en tilføjelse, der kun fik bifaldet til at stige yderligere: "And I love to shop for Prada at Macy's..."

Det var iskold frostnat udenfor med rim på brostenene under ludernes klinkende hæle. Skjorten følte ubehageligt klam under læderjakken, men der var én, som havde en lommelærke med cognac til at få tændt op under blusset indeni. Vi røg uptown i en gul taxa, og jeg var på én gang totalt rundtosset og mere klar i hovedet end nogensinde imellem de blinkende, himmelstræbende skyskrabere på begge sider af avenuen. Tika og jeg dansede resten af natten til et soundtrack af discoklassikere på Edelweiss, som viste sig at være en natklub for transvestitter og transseksuelle - og disses (især heteroseksuelle) beundrere - imens Fotografen rendte rundt med sit kamera og tog billeder af de mange poserende "modeller", der kørte divanykkerne ud til den yderste tangent. Men vi var okay, fordi vi var ankommet sammen med de tre party-prinsesser, og om morgenen fulgtes vi sammen med en hel flok af dem hen på en *diner* i nærheden for at spise brunch. Jeg bemærkede, hvordan deres stemmer forandrede sig, hvordan de blev (endnu!) mere grove i munden og afslappede i kropssproget, når der ikke var potentielle elskere, kærester eller kunder i nærheden. Akkurat ligesom biologiske kvinder, når de er alene, væk fra mændenes (for)dømmende blikke. Og jeg var sikker på, at det kun var på grund af min tilstedeværelse, at Tika holdt sig så meget tilbage, som hun gjorde, og sad så rørende "urfeminint" og skar baconen i stykker og madede mig med en gaffel.

Jeg lyttede til transetøsernes coke-plaprende samtale om tøj og hår og sminke, til deres giftige sladder om andre veninder og de dumme svin af nogle mænd, der kom på Edelweiss, og betragtede dem med en underlig form for beundring, der nærmede sig misundelse. Misundelse overfor et fællesskab, Fotografen og jeg – eller for dén sags skyld alverdens biologiske kvinder - altid ville være udenfor, fordi vi ikke havde overskredet kønnets grænse ligesom dem. For trods al deres bitchen, trods deres hormonelle hysteri og ind imellem belastende excentriske opførsel, var de som en ny slags familie, en flok søstre på tværs af etniske, sociale og kønslige skel.

Tika og jeg tog noget mere coke, hun havde skaffet på gaden undervejs, og gik i gang med at tømme minibaren for sodavand oppe på mit værelse på tyvende sal af Hotel Paramount, der lå tæt på Edelweiss. Vi havde rullet persiennen ned med det samme, da vi kom derop, for at holde dagslyset ude af denne version af virkeligheden, men jeg havde kortvarigt nået at se Tika, eksponeret i de første solstråler, men stadig så dejlig, at jeg var ved at tro, hun var en hallucination. Vi var begge defintitivt røget over i den dér coke-trance af overfølsomt klarsyn og nærmest telepatisk intim kontakt, som egentlig overflødiggør sex, så det var først efter at have ligget og kælet og kysset, røget og snakket i sengen i timevis, med fjernsynet flimrende uden lyd i baggrunden, at vi delte en valium fra hendes håndtaske, klædte os helt af og kravlede ned under dynen sammen, konspiratorisk grinende til hinanden.

Vil aldrig glemme Tikas velduftende krop under mig i sengen på Paramount, da det var blevet tusmørke udenfor og rummet henlå i bløde skygger: Fletningerne bundet op, så det lange, blåsorte hår flød i en vifte ned over puden; de slanke hænder med de røde negle strammet om gærdet; den markerede rygsøjle og de tydelige, buede ribben med deres bittesmå, trillende perler af sved; øjnenes fine, skæve sprækker i glimt under pandehåret; ansigtet fordrejet af lyst og smerte - vendt tilbage imod mig som i en bøn om en umulig kærlighed - mens jeg stødte og stødte uden at tænke på noget som helst andet, og uden at det for så vidt var anderledes end analsex med en pige. Men på et tidspunkt åbnede hun med ét sine øjne og fastholdt intenst mit blik, og jeg forstod da, høj på kokainens og seksualitetens *vibe*, på denne fælles, telepatiske frekvens, at jeg måtte elske hende, som den hun var. Der var ingen vej tilbage, og jeg var ikke bange for, hvad der skulle ske, selvom jeg ikke havde forestillet mig, at dette nogensinde *ville* komme til at ske.

Selv hendes duft var ved at blive mere fortættet og stærk i mørket. Mere maskulin? Jeg vendte hende forsigtigt om på ryggen, mens hun klynkede dæmpet. Jeg løftede de lange, silkebløde ben op over skuldrene og tog hende forfra, hvor hun pludselig var meget mere dreng end pige: Meget mere helt, virkeligt menneske end en halv, parfumeret fantasifigur, hvis falske C-skål lå nede på gulvet ved siden af sengen sammen med pelshuen, med sit udfordrende liderlige blik, sin flade brystkasse og sin erigerede pik, dunkende imod mit maveskind, mens hun spillede den af på sig selv med den ene hånd.

Vi kom samtidigt, begge stønnende højt og maskulint og stirrende hinanden dybt i øjnene i nogle evige sekunder, og der var vistnok en satori-agtig følelse af, at dette var mere *ægte* end sex med en "rigtig" kvinde, fordi ingen af os – i modsætning til en sådan – kunne *fake* vores orgasmer. I sidste øjeblik havde jeg trukket mig ud af det snævre hul og sprøjtet i lange, seje jag ud over hans/hendes mave, hvor vores sæd blev blandet, før jeg faldt udmattet sammen. Tom, lykkelig, langt om længe træt og afslappet efter kokainrusen.

Dybt, dybt i mørket faldt jeg imellem de atter strålende skyskrabere udenfor hotellets vindue på tyvende sal...

III:

”Transvestitterne forkynder netop kvinden som begreb, en idé... Deres forbrydelse består i at holde ideen klar og ikke at forveksle den med natur.”(Suzanne Brøgger: ”Fri os fra kærligheden”)

”Det kan godt være, de dér ombyggede kinesere ligner rigtige damer, men helt ærligt, er det ikke bare en undskyldning for sådan nogle skabsbøsser, der gerne vil have en stor pik op i røven?” spørger en af mine venner koldt, *iskoldt*, da jeg forgæves prøver at forklare ham om min fascination af ladyboys i en brandert på en københavnsk bodega, nogle uger efter hjemkomsten fra endnu en rejse til Bangkok. Er det vitterlig så enkelt: En bagdør ud af heteroseksualitetens skab? En modificeret, forklædt og derfor mere ”legitim” form for homoseksualitet?

Muligvis har han ret, denne *homeboy* fra bodegaen henne om hjørnet, men hvis jeg inderst inde var bøsse, ville jeg nu om dage vel ikke behøve nogen undskyldning for at springe lige ud af fordøren på skabet og tage en taxa ind på Pan - og nok heller ikke udelukkende altid gå efter nogle fyre, der var så pigede/kvindelige i udseende, opførsel og væsen.

I Thailand kalder de denne ”fjerde type” af transvestitter og transseksuelle, denne kønshybrid af kromosomer og kropsmodifikationer, for *kathoey* eller *ladyboy* – hvad enten de er *pre-op* (dvs. ikke har fået foretaget en kønsskifteoperation) eller *post-op* (dvs. at de *har* en kunstig vagina). Eksperter anslår, at der er ca. 300.000 af dem i hele Thailand, hvilket vil sige, at ca. én ud af hver hundrede thailandske mand på en måde er en slags kvinder. Fænomenet er kendt selv ude i de mindste landsbyer og tilsyneladende almindeligt socialt accepteret af menigmand, og der er endda eksempler på, at thailandske forældre tager deres 10-12 årige sønner med til lægen for at få ordineret kvindelige hormoner, fordi drengene føler sig som piger og kan nå at få et mere feminint udseende, hvis de får hormonbehandling, før de kommer i puberteten. Velkommen til den nye multiseksuelle virkelighed, mine damer og herrer af det ene, det andet eller det *trede* køn!

Der er ladyboys overalt i hovedstaden Bangkok, dag og nat, ikke mindst i forlystelseskvarteret Nana Plaza, som ellers udelukkende henvender sig til heteroseksuelle falang-mænd². De homoseksuelle sexturister har deres eget *red light district* i Patpongs Soi 2, hvor små, brune drenge i hvide underbukser erstatter små, brune piger i bikinier eller badedragter på scenerne. Der er en klar distinktion og åbenbart ingen social interaktion imellem disse to scener, heller ikke – som man umiddelbart skulle tro – imellem de thailandske trækkerdrengene og de ”professionelle” ladyboys, der dog begge er variationer over den samme seksualitet og det samme biologiske køn. Nej, de lokale ladyboys har tilsyneladende ikke noget som helst med homomiljøet at gøre, eftersom mænd, der vil have sex med andre mænd, naturligvis ikke er til fyre, der ligner piger mere end mange piger, og eftersom ladyboysene selv bevidst går efter mænd, der kan bekræfte netop deres twistede seksualitet og tænde på netop deres stiliserede form for kvindelighed. Samtidig er ladyboys paradoksalt nok blevet politisk ukorrekte blandt en ny generation af thai-bøsser, der modellerer deres seksualitet efter vestlige gay- og strø-acting-koncepter og anser transerne for at være en nærmest pinlig anakronisme fra tider, hvor den eneste måde at være åbenlys ”homoseksuel” på var ved at forklæde sig som kvinde...

² Falang (eller farang): ”Udlænding” på thai.

Bangkoks titusinder af ladyboys færdes til gengæld hjemmevante - uden at vække vrede eller afsky - i de heteroseksuelles midnatsverden. De er unge eller gamle; smukke, grimme eller helt almindelige at se på. De har "rigtige" piger som veninder og "rigtige" mænd som kærester; de arbejder og fester - ud over på deciderede transvestitbarer - på diskoteker og natklubber som servitricer, danserinder, værtinder, prostituerede og/eller freelancere (dvs. semi-prostituerede med anden indkomst ved siden af). Hvis de da ikke studerer, er butiksekspedienter eller har deres egen lille gadebod med mad, tøj eller souvenirs.

Ladyboys er således også en integreret del af den thailandske folke- og populærkultur. Hvert andet TV-show har en grim og en smuk transvestit på rollelisten, henholdsvis en plat klovn og en forfinet yndighed, og den årlige Miss Tiffany-skønhedskonkurrence får lige så meget medieomtale som den officielle Miss Thailand. Vinderen i 2002, 26-årige Thanyaporn Thanyasiri, gik videre til Miss Queen of The Universe i USA, som hun ligeledes vandt, og blev derefter så selvsikker, at hun erklærede, at hendes fremtidige mål var at blive verdens første transseksuelle statsoverhoved som premierminister m/k i Thailand. Og hvorfor egentlig ikke?!

Nationale stjerner som boyband-idolet Sunny UFO og fotomodellen Go fik kun konsolideret deres berømmelse i hjemlandet af deres kønsskifteoperationer fra mand til kvinde. De såkaldte ladyboy-kabareter, hvor nogle af de mest billedskønne transvestitter og transseksuelle optræder i glamourøst Las Vegas-agtige varieténumre, tiltrækker både thaier og turister i stimer, og filmen "The Iron Ladies" - om et virkeligt hold af ladyboys og bøsser, der vandt det thailandske mesterskab i volleyball *for mænd* - er blevet en af de mest sete thai-titler nogensinde i biograferne. Landets berømteste ladyboy, Nong Toom, fik tilladelse til at bære make-up i ringen og opnåede at blive professionel mester i den voldsomme nationalsport kickboxing (også for mænd), men optræder nu som TV-kommentator, *allround*-celebrity og skuespiller i en film om hendes eget liv med titlen "Beautiful Boxer" - med følgende PR-slaglinie: "He fights like a man so he can become a woman".

Der annonceres uden omsvøb for "sex reassignment surgery" (kønsskifteoperationer) i aviser og blade, og en 33-årig lærer(inde) brød for et par år siden en ny social barriere, ved som den første erklærede ladyboy at få officiel tilladelse til at arbejde i folkeskolen. Hvilket gav anledning til masser af interviews - uden antydning af moralsk fordømmelse - i flere lokale aviser. Det er i sammenligning ikke særlig svært at gætte, hvad kollegaerne, eleverne og forældrene ville sige til det, hvis en dansk folkeskolelærer mødte op i drag på sit arbejde en mandag morgen...

Hverken de thailandske eller de udenlandske mænd, der sværmer omkring ladyboys - med eller uden "vedhæng" - betragter imidlertid sig selv som homoseksuelle (endsige biseksuelle). Det beror muligvis på fortrængning, men i Bangkoks natteliv kan selv den mest inkarnerede heteroseksuelle mand under alle omstændigheder sagtens komme i tvivl om sine grænser, når han udfordres af ofte meget, meget smukke ladyboys, der har gjort det til en kunst at være mere kvindelige end de fleste "rigtige" kvinder - og på en måde jo også *er* kvinder, om end de er det på en *anden* måde i deres ophidsende rollespil på kønsforskellenes knivsæg. De har bare formået at isolere selve den feminine sexappeal og selve den heteroseksuelle dynamik fra det biologiske, som man jo ikke kommer udenom ved "ægte" kvinder: Reproduktionen, de to køn, "far, mor & børn". Hvilket måske er en del af forklaringen på deres attraktion for ellers basalt set heteroseksuelle mænd som mig: Denne hyper-"kvindelighed", der kan nydes uden frygt for uønsket graviditet, romantiske komplikationer, 'parcelhusidyl' og kimende kirkeklokker, ovenikøbet sammen med en partner, der trods sit feminine ydre kender en mands krop, følelser og seksualitet *indefra*?

“Og hvad så?” vil mange danske heterofyre (med stort H) sikkert trodsigt spørge: “De er sgu da stadigvæk mænd, der giver sig ud for at være kvinder, og det er fandeme ikke noget for mig. Ligner jeg måske en svans?”

Fair enough, men det er slet ikke dét, der er sagens kerne. Jeg har kigget længe og inderligt i selverkendelsens spejl, splitternøgen og med bar røv for alverden, men er egentlig mere interesseret i at komme om på den anden side af det, fordi både dette spejl og min egen optik er en del af den heteroseksuelle matrix.

Når man kommer om på den anden side af spejlet, bliver det til et troldspejl, der viser en verden fuld af frihed og fantasi (ligesom dén nat på Jackie 60 i New York), og når man frigør sig fra matrixen, ligner den en skinverden af dogmer og normer, der er mindst lige så kunstige som en transseksuels plastikopererede kusse. Derfor er det ikke længere så vigtigt for mig at kategorisere, problematisere og/eller patologisere denne fascination af ladyboys og deres alternative univers ud fra størrelser som mand/kvinde, maskulin/feminin, hetero/homo/bi/trans, aktiv/passiv osv.: Jeg har fået et glimt af, hvordan der ser ud omme på den anden side af spejlet, takket være mit møde med disse hankønnede hunkønsvæsener (eller hunkønnede hankønsvæsener), der er brudt ud af Kønnenes Kabaret og har skabt deres egen seksuelle scene. Meget mere ved jeg ikke.

Jeg har det i dag fint med illusionerne i tasmørkezone. Jeg behøver ikke længere at studere operationsar i skarpt lys eller skrabe i den hvidpudrede overflade med neglene for at finde frem til en eller anden banal “sandhed”. Jeg drages stadig af det feminine som seksuel energi, Det Andet og det modsatte af mig selv, hvad enten dette er repræsenteret af en biologisk kvinde eller en “performende” kvinde – med et drengenavn på dåbsattesten og en større eller mindre hemmelighed i silketrusserne.

Sværere er det sådan set ikke.

Dele af dette essay har tidligere indgået i bogen "Bangkok Ladyboys" (Shooting Gallery Press/Forlaget Tiderne Skifter, 2006) Bogen kan købes via webshoppen på www.shoo.dk

www.henriklist.dk